

podány na poštu dne 18. října 1927 a došly na soud dne 19. října 1927. Jak v odporu, tak i ve zmateční stížnosti tvrdí obžalovaný, že se dozvěděl o tom, že napadený rozsudek byl vydán, teprve dne 17. října 1927 nahlédnutím do spisů u soudu. Avšak zpáteční lístek obžalovaným dne 27. srpna 1927 podepsaný osvědčuje, že toho dne byla obžalovanému doručena poštovní zásilka, obsahující opis rozsudku zemského trestního soudu v Praze s poučením, a listonoš Josef V., který mu tuto zásilku doručoval, potvrdil jako svědek, že obžalovaného velmi dobře osobně zná a že může se vši určitostí potvrditi, že řečený zpáteční lístek ze dne 27. srpna 1927 obžalovaný podepsal a že mu svědek tuto zásilku tehdy osobně předal do vlastních rukou. Dlužno tedy pokládati za prokázáno, že obžalovanému byl opis rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. srpna 1927 doručen do vlastních rukou dne 27. srpna 1927, takže třídenní lhůta k odporu a k opovědi zmateční stížnosti podle §§ 284 a 427 tr. ř. končila již dnem 30. srpna 1927. Z toho plyne, že i odpor obžalovaného i jeho zmateční stížnost jsou opozděny, poněvadž byly podány na poštu teprve dne 18. října 1927, a musily býti proto odmítnuty v neveřejné poradě.

Čís. 2994.

Bič není zbraní v technickém slova smyslu a nemusí jí býti za všech okolností; by byl naplněn skutkový znak »odporu se zbraní« ve smyslu § 82 tr. zák., musí býti zjištěno, že bič byl v konkrétním případě předmětem, způsobilým sesílití útok proti vrchnostenské osobě a ohrožení její tělesnou bezpečnost, a že mu byla vůlí útočníka v konkrétním případě, tudíž způsobem jeho použití jako prostředku k útoku nebo k obraně, propůjčena vlastnost zbraně v naznačeném smyslu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Zm II 264/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 29. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji opětně projednal a rozsoudil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Při novém hlavním přelíčení bude na soudu první stolice, by se po případě náležitě zabýval též otázkou, zda se odpor stal se zbraní. Není bič zbraní v technickém smyslu a nemusí jí býti za všech okolností. Aby byl naplněn skutkový znak »odporu se zbraní« ve smyslu § 82 tr. zák., muselo by býti zjištěno, že bič byl v konkrétním případě předmětem, způsobilým sesílití útok proti vrchnostenské osobě a ohrožení

její tělesnou bezpečnost, a že mu byla vůlí útočníka v konkrétním případě, tudíž způsobem jeho použití jako prostředku k útoku neb k obraně propůjčena vlastnost zbraně v naznačeném smyslu. Takového zjištění je tím více třeba, když, jak alespoň z rozsudečných důvodů vysvítá, četnický strážmistr nestál vpředu u koní, do nichž obžalovaný šlehl bičem, nýbrž těsně u vozu za kolem, při čemž držel levou rukou vůz. Nelze proto vyloučiti možnost, že obžalovaný při odporu měl sice v ruce předmět, bič, jenž může býti zbraní, že však tento nástroj podle zvláštních okolností případu nesloužil k sesílení útoku proti úřední osobě, nýbrž pouze k popohnání koní, tak jako na příklad opratě.

Čís. 2995.

Prvým a nezbytným předpokladem řádného a zákonu odpovídajícího rozhodnutí o soukromé obžalobě pro urážku na cti jest, by kmetský soud náležitě zkoumal obsah pozastavené zprávy.

I projev, učiněný ve formě nepřímé, za použití opatrné, zaobalené stilisace, z níž lze urážku toliko nepřímo vyčísti, jest trestnou urážkou na cti.

Veřejnému činiteli nelze odpírati plnou ochranu jeho cti toliko pro tuto jeho veřejnou činnost (s poukazem na právo kritiky).

Není-li projev urážkou ve smyslu zákona, jest zbytečno uvažovati o podmínkách § 4 tisk. nov. a nutno obžalovaného bez dalších výhrad sprostiti.

Mezi urážkou a důkazem pravděpodobnosti podle § 4 tisk. nov. musí býti věcný vztah; důkaz ten musí se krýti s obsahem urážky.

K pojmu »stranickosti«.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, Zm I 320/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. března 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 — správně i § 493 — tr. zák. a zákona čís. 124/24 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil do první stolice, by o ní znovu jednala a rozhodla.

Důvody:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5, 7, 9 a), b) § 281 tr. ř. nelze upřítí oprávnění. Prvým a nezbytným předpokladem řádného a zákonu odpovídajícího rozhodnutí o soukromé obžalobě pro urážku na cti jest, by kmetský soud náležitě zkoumal obsah pozastavené zprávy; by po stránce skutkové zjistil smysl a dosah zprávy co do jejích jednotlivostí, jakož i v celé její souvislosti, jakož i by si na tomto podkladě uvědomil